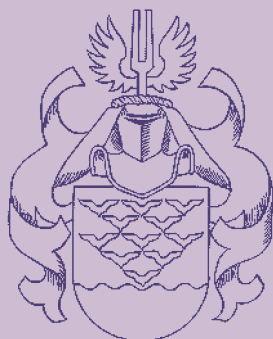
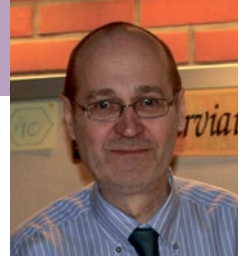

Parviaisten

parissa

Puheenjohtajan kynästä

Hyvät sukuseuralaiset!

Ensi kesänä tulee kuluneeksi 70 vuotta Parviaisten ensimmäisestä sukujuhlusta Kuopion Puijolla. Tämän jälkeen juhlia on pidetty kolmen vuoden välein muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta, ja näiden välissä on saatettu juhlia tasavuosia. Laskujeni mukaan ensi vuonna olisi luvassa 24. juhla.

Mikä sai Parviaiset innostumaan oman sukuseuran perustamisesta vuonna 1956? Seuramme arkistossa on säilynyt aiheeseen liittyvää kirjeenvaihtoa syksyltä 1955. Ilmeisesti Riistaveden ja Nilsiänsäntämiehet olivat jossakin yhteydessä – mahdollisesti raveissa, hevostömiä kun olivat – asiaa pohtineet ja päättivät kääntyä tuolloin Kuopiossa vaikuttaneen everstiluutnantti Kaarlo Parviaisen puoleen, joka oppineena henkilönä osaisi viedä asiaa eteenpäin. Kirjeen Kaarlolle lähetti Kinahmista Einari Parviainen. Tämän jälkeen pidettiin kokouksia ja seuraavana kesänä saatiin juhla aikaiseksi. Einari mainitsee kirjeessään muidenkin sukujen jo perustaneen sukuseuroja, joten olisivatko isännät olleet sitä mieltä, etteivät Parviaiset missään nimessä voi olla huonompia kuin toisetkaan suvut.

Maailma alkoi nopeasti muuttua 1950-luvulla. Oli kulunut 10 vuotta maailmansodan loppumisesta, ja 400 000 suoma-

laista oli nyhtäisty juuriltaan evakoiksi. Kaupungistumisen vauhti kiihtyi, maakunnan keskukset, myös Kuopio, ja Etelä-Suomi imivät yhä enemmän Parviaisiakin pois vanhoilta kotiseuduiltaan. Aiemmin suvun jäsenet asuivat lähekkäin. Naapurissa vierailtiin usein, ja maaseudulla tunnettiin pikkuserkutkin monessa polvessa. Maaseutu ja suku olivat tarjonneet yhteisöllisyyttä, mitä kaivattiin takaisin – ehkä tämä tarve synnytti sukuseuroja.

Maailma on nyt toisenlainen kuin 70 vuotta sitten. Tarvitaan enää sukuseuraa, kun yksilökeskeinen ideologia on lyönyt itensä läpi? Mielestäni, nyt jos koskaan, suvun merkitystä pitäisi korostaa ja sukuseuratyötä tuoda näkyväksi. Tehdään se ensi kesänä Kuopiossa ja tullaan joukolla juhlimaan seuraamme.

Rauhallista joulua, menestystä tulevalle vuodelle 2026 ja nähdään Kuopiossa 13. kesäkuuta!

Mikko

Parviaisten Parissa Parviaisten Sukuseura ry:n jäsenlehti

30. vuosikerta Numero 42
Ilmestyy 1–2 kertaa vuodessa
Tämä lehti postitetaan jäsenistölle

Tämän lehden toimittaneet:
Jouko Parviainen ja Teuvo Parviainen

Yhteystiedot:
Samat kuin sukuseuran yhteystiedot
www.parviaistensukuseura.fi

Lehteen tulevat artikkelit ja ilmoitusmyynti:
Jouko Parviainen
Kuusiharjunkatu 27, 20660 Littoinen
jopa515@hotmail.com, 0400 646 968

Pankkiyhteys:
OP Pankki FI 50 5062 0320 2653 60

Paino
KTMP group, Vaasa

ISSN
1238-366X

Tällä kerralla

- 2 Puheenjohtajan kynästä, *Mikko Parviainen*
- 4 Sukuseurat Ahvenanmaalla, *Mikko Parviainen*
- 6 Ahvenanmaa on punainen, *Jouko Parviainen*
- 7 Matti Parviainen ja Aleksis Kiven kuva, *Mikko Parviainen*
- 8 Sään armoilla Islannissa, *Jouko Parviainen*
- 11 Parviaisten sukuseuran perustajajäsen Olli Parviainen 1933–2025, *Teuvo Parviainen, Paula Parviainen, Panu Parviainen ja Terhi Isokuortti*
- 12 Sukuseurojen keskusliiton kuulumisia, *Teuvo Parviainen*
- 14 Valokuvia Hanna Parviaisen huvilalta

Kannessa: Ryhmäkuva Ahvenanmaalta, kuva Jouko Parviainen.

Takakannen kuva: Jouko Parviainen

TULUKEE KUOPIJOON

SUKUSEURAN

70-VUOTISJUHLA 13.6.2026

Hotelli Ravintola Puijonsarvi

OHJELMASSA:

Kirjailija, näyttelijä **Antti Heikkinen**

Opastettu **kiertoajelu** Kuopiossa

KÄÄVÄÄN PUIJOLLA

Lisätietoja:

**kevään jäsenkirjeessä,
kotisivuilla ja facebookissa**

Kuva: Kuopion Museo

Sukuseurat Ahvenanmaalla

Teksti: Mikko Parviainen, kuvat: Mikko, Marita ja Jouko Parviainen

Kahden sukuseuran yhteinen matka Ahvenanmaalle toteutui 14.–16.6.2025.
Matkalle osallistui 21 Parviaisten tai Voutilaisten-Smolanderien sukuseuran jäsentä.

Eri puolilta Suomea tulleet matkalaiset kokoontuivat lauantai-ainaamuna 14. kesäkuuta Turkuun tai suoraan Naantalinsaamaan. Merimatkamme Naantalista Ahvenanmaan Långnäsisiin alkoi, kun Juha Launokorpi ajoi tilausbussimme Finnline-siin uudelle Finnsiriukselle. Moni kiitteli alusta sen tyylikkäästä sisustuksesta ja rauhallisesta tunnelmasta. Nälkä ja jano lähtivät maukkaan ja laadukkaan saaristolaispöydän antimilla.

Sää suosi meitä: viikonlopuksi osuivat muuten niin viileän kesäkuun kauneimmat ja lämpimimmät päivät. Matkan aikana tutustuimme Ahvenanmaan menneisyyteen, nykyisyyteen ja luontoon. Oppaanamme toimi geologi Jouko Parviainen, joka tarinoi meille tapahtumista satojen miljoonien vuosien ta-

kaa. Getabergenin punaiset graniittikalliot paljastivat sen, miksi ahvenenmaalaiset näkevät niin usein punaista.

Sissipäällikkö piileskeli luolissa

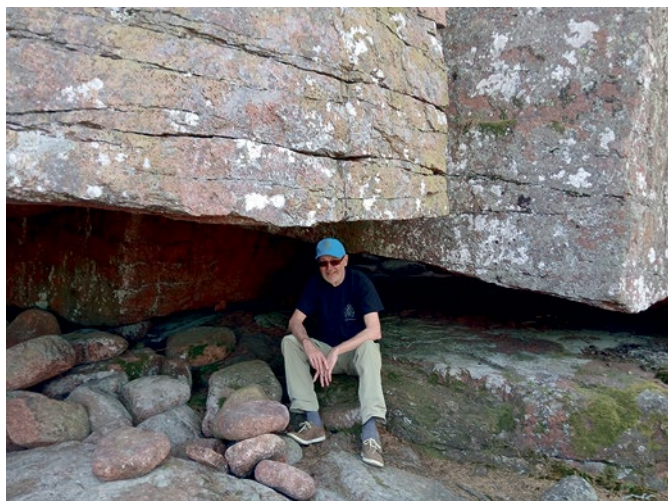
Getabergenin luoliin liittyy tarina Tapani (Staffan) Löfvingistä, joka kertomuksen mukaan piileskeli niissä Isonvihan aikana talvella 1715. Tapani oli tuolloin paennut venäläisiä jäätyneen meren yli Ahvenanmaalle, josta suurin osa väestöstä oli lähtenyt Ruotsiin. Eksyttääkseen venäläiset jäljiltään Löfving Tapani laittoi kengät väärinpäin jalkoihinsa, jolloin lumeen jääneet jäljet näyttivät väärään suuntaan. Luolista hän löysi paikallisten asukkaiden sin-

Getabergenin kalliot.

Bomarsundin vartiotori.

Tapani Löfvingin piilo.

Pommern.

ne piilottamat kaksi tynnyriä lihaa ja yhden leipiä. Näiden avulla Tapani piileskeli, kunnes pystyi jälleen jatkamaan matkaansa.

Suuren Pohjansodan alkuvaiheet Löfving seikkaili Kainuussa ja Karjalassa ja palveli Simo Hurtan joukoissa. Venäläisten miehittettyä Suomen hän toimi sissipäällikkönä Lounais-Suomessa ja Ahvenanmaalla. Löfving puhui sujuvasti venäjää ja hän soluttautui usein venäläisten joukkoihin. Toisinaan hän naamioitui kerjäläiseksi tai rengiksi.

Löfving piti seikkailuistaan päiväkirjaa, jota säilytetään nykyisin Porvoon lyseon kirjastossa. Päiväkirjan tapahtumien perusteella Kustaa Vilkkuna kirjoitti romaanin Tapani Löfvingin seikkailut (ilmestyi 1911–12). Ainakin allekirjoittanut luki sen muutama kerta nuorena poikana.

Ja se Oolannin sota oli kauhia

Kansakoulussa tuli laulettua kauheasta Oolannin sodasta, jolloin engelsmannit seilasivat kolmella sadalla laivalla Suomemme rannoilla ja fästingin muurit vain kaikuivat. Tuolloin ihmeteltiin, että mikä ihmeen Oolannin sota ja mikä fästinki. Nyt matkalla tutustuimme aiheeseen paikan päällä.

Sota oli osa Krimin sotaa (1853–1856), jossa Britannia ja Ranska tukivat Osmanien valtakuntaa (Turkkaa) Venäjää vastaan. Englantilaisien tarkoituksena oli tuhota Venäjän Itämeren laivastoa ja sen rannikkolinnoituksia. Samalla tuhottiin myös suomalaisten porvareiden kauppa-aluksia ja tavaravarastoja pitkin Suomen rannikkoa.

Kastelholman linna.

Ahvenanmaalla Bomarsundin linnoituksen (fästingin) englantilaiset valtasivat elokuussa 1854 ja räjäyttivät sitten koko linna-alueen. Varsinaisesta linnoituksesta ei enää ole jäljellä kuin vähäisiä raunioita. Parhaiten on säilynyt yksi vartiotorni.

Brittien laivasto oli nykyaikainen ja tykistö ylivoimainen venäläisiin verrattuna. Linnoituksen puolustajat odottivat vihollisia purjelaivojen käyttämältä suunnalta. Englantilaisilla oli kuitenkin käytössään jo höyrylaivoja, jotka yllättivät venäläiset täysin tulella ”vääristä suunnasta”. Lisäksi britit pystyivät ampumaan linnoitusta venäläisten tykkien kantaman ulkopuolelta.

Museokohteet Kastelholma ja Pommern

Keskiajan loppu oli Kalmarin unionin aikaa. Vuosina 1397–1523 Pohjoismaissa vallitsi Tanskan, Norjan ja Ruotsin valtakuntien muodostama personaaliunioni, jolla oli yhteinen hallitsija. Kalmarin unionin alueisiin kuuluivat myös Färsaaret, Grönlandi, Islanti ja suuri osa Suomea.

Ahvenanmaalla sijaitsee yksi Suomen keskiaikaisista linnoista, Kastelholma. Sen rakentaminen alkoi 1300-luvun lopulla, ja se oli Ahvenanmaan hallintokeskuksena 1400- ja 1500-luvuilla. Unionin aikana Kastelholmassa isäntinä oli vuoroin tanskalaisia ja vuoroin ruotsalaisia mahtimiehiä. Valta linnassa vaihtui tiuhaan tahtiin.

Kustaa Vaasa rauhoitti tilanteen 1500-luvulla irrottamalla Ruotsin Kalmarin unionista. Kustaa ja hänen poikansa Juhana, Suomen herttua, oleskelivat Kastelholmassa joitakin jaksoja 1550-luvulla. Juhanan noustua Ruotsin valtaistuimelle hän piti veljeään, entistä kuningasta Erik XIV:tä ja tämän suomalais-sukuista vaimoa, Kaarina Maununtytärtä, vangittuina linnassa.

Kastelholman linna sisäpuolelta.

Laajana aukee Ahvenanmaa.

Takana Venäjän konsulaatti.

Kastelholman sotilaallinen merkitys väheni 1600-luvulla, ja kun Ahvenanmaa hallinnollisesti liitettiin Turun lääniin 1634, linna alkoi rapistua. Kastelholmaa on entisoity, ja se toimii museona. Linna on Ahvenanmaan suosituimpia nähtävyyksiä, jonne Museokortilla on vapaa pääsy.

Maarianhaminan merenkulkumuseossa saa oivan kuvan Ahvenanmaan merenkulun historiasta. Suosituin nähtävyys on museolaiva Pommern, joka rakennettiin Skotlannissa 1903. Laiva kiersi maailman meriä toiseen maailmansotaan saakka. Se kuljetti Pohjolasta puuta maailmalle ja toi Eurooppaan esimerkiksi salpietaria Chilestä ja vehnää Australiasta.

Vaikka oli jo siirrytty höyrylaivojen aikakauteen, kuivarahdin kuljetukseen purjelaivat vielä kelpasivat. Museolaiva Pommernista tuli 1950-luvulla. Nykyisin voi kokea kuvitteellisen matkan Australiaan 1930-luvulla, kun laittaa kuulokkeet korviin ja kiertelee laivaa.

Seuraava matka pyöräillen

Ahvenanmaa on kiinnostava lomakohde. Meren ympäröivät saaret tarjoavat upeita maisemia, kauniita kyliä, paikallises-

ti tuotettua ruokaa ja juomia. Tasokkaita ruokailupaikkoja on Maarianhaminan lisäksi esimerkiksi Michael Björklundin maakylä Smakbyn, joka sijaitsee Kastelholman naapurissa. Juomista kannattaa maistaa saaren omista omenista puristettua mehua, Amalias limonadfabrikin tuotteita ja Stallhagenin panimon oluita.

Asukkaita Ahvenanmaalla on vain 30 000, joista 12 000 asuu Maarianhaminassa. Ainakaan ennen juhannusta kaupungissa ei ollut tungosta, vaan saimme kaikessa rauhassa nauttia pikkukaupunki-idyllistä. Nykyinen maailmanpoliittinen tilanne näkyy Maarianhaminassa joka iltapäiväisenä mielenosoituksena Ukrainan puolesta Venäjän konsulaatin edessä.

Matkailun asema vahvistuu koko ajan. Ahvenanmaan talous perustui aiemmin mereen: sen pääelinkeinot olivat kalastus, merenkulku ja laivanvarustus. Ahvenanmaa panostaa erityisesti pyöräilymatkailuun. Välimatkat siellä ovat lyhyitä, ja maasto on pääosin tasaista. Pyöräilyreitit ovat kunnossa ja hyvin merkittyjä. Jos kunto vain kestää, seuraavalle Ahvenanmaan matkalle otan varmasti polkupyörän mukaan.

Ahvenanmaa on punainen

Teksti ja kuvat Jouko Parviainen

Punainen on Ahvenanmaan perusväri. Otsikko ei tarkoita poliittista väriä, eikä edes sitä, että punaiset Ruotsinlaivat seilavat maan lipun alla – me tosin ylitimme meren Finnlinesin sinisillä aluksilla.

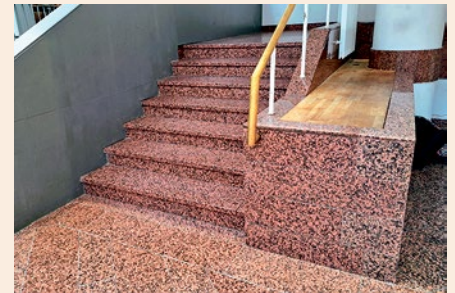
Värin antavat saarten graniittikalliot. Graniitin päämineraalit ovat vaaleanharmaa kvartsi, musta kiille ja maasälpä, joka määrittää graniitin värin: harmaan, ruskehtavan tai punaisen. Ahvenanmaan kallioiden oikeastaan rapakivigraniittia, jossa maasälpä esiintyy punaisena ja jopa tiilenpunaisena.

Rapakiveä tavataan laajoina alueina myös Kymenlaaksossa, Eurajoella, Laitilassa, Vehmaalla ja Taivassalossa. Kaakkoi-sen Suomen rapakivet kiteytyivät 1 640 miljoonaa ja Ahvenanmaan ja lounaisen Suomen 1 540–1 570 miljoonaa vuotta sitten.

Eteläisen ja keskisen Suomen graniitit syntyivät 1 900–1 800 miljoonaa vuotta sitten, kun muinaiset mannerlaatat törmäsivät ja kohottivat tänne Andien kaltaisen vuoriston. Rapakivet taas syntyivät 200–300 miljoonaa vuotta myöhemmin, kun vuoristo oli jo tasoittunut ja tuolloinen manner repeili.

Rapakivigraniittia on louhittu rakennuskiveksi ja viety ulkomaillekin Vehmaalta, Taivassalosta ja Kymenlaaksosta. Punaista tai ruskehtavaa rapakiveä näkee esimerkiksi kauppakeskuksissa ja hotelleissa, ja ne ovat suosittuja keittiötasoina. Ahvenanmaalla rapakiveä käytetään maanteiden värjäämiseen punaiseksi.

Ylin kuva: Rapakivigraniitti on suosittu ja tyylikäs rakennuskivi. Kauppakeskus Hansa Turussa. Keskimmäinen kuva: Getabergerin rapakivigraniitti lohkeilee kuin portaat. Alin kuva: Parviaiset punaisella kalliolla.

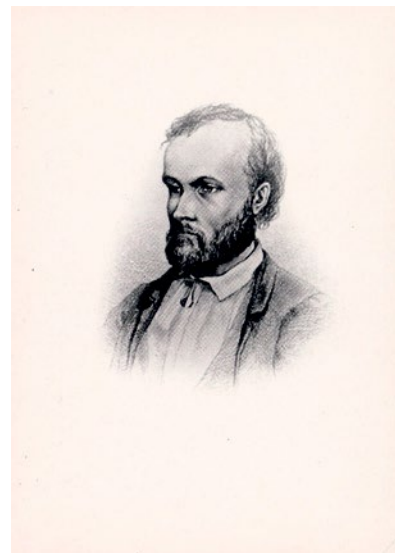

Matti Parviainen ja Aleksis Kiven kuva

Teksti Mikko Parviainen

Vanhoja lehtiä lukiessani löysin vuodelta 1934 jonkinlaisen kulttuurisensaation, jonka aiheutti Matti Parviainen. Tuolloin oli kulunut sata vuotta kansalliskirjailija Aleksis Kiven syntymästä. Kiven patsasta suunniteltiin Helsinkiin, ja hän oli muutenkin hyvin paljon esillä.

Aleksis Kivestä ei kuitenkaan ollut yhtään valokuvaa tai piirrosta, joka olisi tehty hänen elinaikanaan. Kiven hautajaisten yhteydessä Albert Forssell piirsi luonnoksia kirjailijan kasvoista, ja ilmeisesti näiden perusteella Albert Edelfelt teki piirroksen 1873. Tämä kuva on useimmiten esillä Aleksis Kiven yhteydessä. Siinä Kivi on jo murtunut ja sairas mies.

Matti Parviainen ilmoitti, että hänen huoneen seinällään on kuva Aleksis Kivestä tämän nuoruuden päiviltä. Kyseessä on ns. piirretty siluettivarjokuva. Kansan kuvalehden toimittaja Aarne Karimo lähti oitis katsomaan kuvaa Matin kotiin. Hän kertoo siitä seuraavaa: ”Kuva on vanha, melkoisesti tuhraantunut. Sen keskellä on mustana siluettina, ei leikattuna, vaan piirrettyä varjokuvana nuoren, parrattoman, polkkatukkaisen miehen rintakuva sivulta katsottuna. Lyijykynän jäljet näkyvät suurennuslasilla katsottuna, musta tushi ei ole niitä kaikkialla peittänyt. Työ on varsin tarkkaa, samalla varmaakin, ja esitettävän näköisyys siis jo ensi silmäyksellä todennäköinen. Tuntuu siltä kuin tekijä olisi ensin piirtänyt täydellisen kuvan ja vasta myöhemmin täyttänyt sen varjokuvaksi.”

Kuvan paperi oli jo kellastunut, ja siinä oli rasva- ja muita tahroja. Kuvassa oli myös tekijän nimi ja kuvan syntyäika: I Lindfors 12.IX.1854. Tämän jälkeen alkoi sitten pohdinta, onko kuvassa Aleksis Kivi ja kuka on I Lindfors. Matti Parviainen oli saanut kuvan apeltaan, kustantaja Yrjö Weiliniltä, joka oli ostanut sen Kiven veljeltä Albert Stenvallilta 1903. Albert oli kertonut kuvan tarinan Weilinille, joka taas kertoi sen usein Matille.

Matti oli kirjoittanut tarinan muistiin Weilinin sanelemana 1929. Sen mukaan I Lindfors piirsi kuvan itselleen muistoksi Helsingissä Aleksin käydessä siellä koulua. Kun Aleksis asui Fanjunkarssissa neiti Charlotta Lönnqvistin luona, samassa kylässä asui Lindforsin sisar Hilda. Tämä toimitti kuvan veljeltään Helsingistä neiti Lönnqvistille. Charlotta kuoltua 1891 hänellä

olleet Aleksis Kiven vähäiset tavarat luovutettiin Albert Stenvallille, näiden tavaroiden joukossa oli Lindforsin tekemä piirros. Albert möi sitten kuvan 70 markalla Yrjö Weilinille.

Seuraavaksi toimittaja Karimo haastatteli Matin anoppia rouva Weiliä. Tämä kertoi, että vuonna 1903 oli ajankohtaisena ollut jokin ”seitsemään veljekseen” liittynyt kustannuskysymys, jonka vuoksi Yrjö Weilin oli käynyt Albert Stenvallin luona. Lisätodisteena kuvan aitoudesta rouva vielä mainitsi, että kuvan ollessa Weilineillä seinällä oli perhetuttava Emil Nervander todennut heti kuvan nähtyään, että siinä on selvästi Aleksis Kivi.

Tämän jälkeen vertailtiin vielä piirroksen henkilön ja Albert Stenvallin profiileita ja hämmästeltiin niiden samankaltaisuutta. Kuva julkaistiin Kansan kuvalehden ensimmäisessä numerossa 1934, ja se todettiin hämmästyttäväksi löydöksi, joka muuttaa kokonaan kansalliskirjailijan ulkomuodosta saadun yleisen käsityksen.

Seuraavaksi kuva oli esillä Suomen kuvalehdessä, joka tyrmäsi Matin väitteet. Lehti otti yhteyttä taiteilija Albert Gebhardiin. Tämä oli myös tehnyt kuvan Aleksis Kivestä ja tunnisti Matilla olleen piirroksen yhdeksi kuvista, joita hän oli käyttänyt Aleksin kuvaa tehdessään. Hän totesi piirroksen olevan Aleksin veljen Juhana Stenvallin kuva.

MATTI PARVIAINEN s. 18.8.1901 Helsinki. Esitelty Savon kirjan taulussa 1181, suku Kaavilta.

Sään armoilla Islannissa

Teksti ja kuvat Jouko Parviainen

Islantilaisten luonnetta on muokannut arvaamaton ja joskus armoton sää. Muutaman kerran vuodessa, erityisesti talvella, saarta koettelevat rajut myrskyt, joissa tuulennopeus voi nousta jopa 50 metriin sekunnissa. Onko sama tilanne meilläkin edessä ilmaston muuttuessa?

Islannin ihmiset ja luonto ovat tulleet minulle tutuksi vuosien varrella. Maa kiehtoi minua jo pikkupoikana. Varsinainen suhteeni alkoi 1978, kun toimin Suomen partiolaisten matkanjohtajana kaksiviikkoisessa pohjoismaisessa Vulcan Project -tapahtumassa. Sen jälkeen minut pyydettiin sinne maasto- ja vaellushiihdon opettajaksi talviksi 1980–81.

Syksyllä 1981 alkoi kahden vuoden tutkijavierailuni Pohjoismaisessa vulkanologisessa instituutissa Reykjavíkissa. Vuosituhannen vaihteessa palasin saarelle, kun vedin matkailun kehittämishankkeita Pohjois-Islannissa pari vuotta. Lisäksi olen järjestänyt yli 30 ryhmämatkaa saarelle tai toiminut matkajohtajana. Nytemmin olen vierailut saarella tyttärenteni ja poikani luona vuosittain.

Sää puhuttaa

Sää on jatkuvasti saarelaisten yleinen keskustelun aihe niin työpaikoilla kuin ulkoilma-uimaloissakin. Ilma voi vaihtua sateesta paisteeseen monta kertaa samankin päivän aikana. Paljon siteerattu reykjavikilainen sanonta turisteille kuuluu: ”jos ette pidä säästämme, odottakaa viisi minuuttia, kyllä se vaihtuu”.

Syynä sään oikutteluun ovat Pohjois-Atlantilla kehittyvät matalapainerintamia, jotka pyyhkäisivät saaren yli lounaasta koilliseen. Moni muistaa vielä parin vuosikymmenen takaa radion säätiedotteen, jossa sanottiin ”Islannin kohdalla syntynyt matalan keskus syvenee ja liikkuu nopeasti kohti Norjaa.”

Pohjois-Islannin pääkaupungin, Akureyrin, talvi on usein luminen, mutta meri ja vuonot pysyvät sulina. Aurinko valaisee vain tuntureita kaamoksen aikaan. Kaupunki saa nauttia paisteesta vasta tammikuun lopulla.

Kesällä lounaasta puhaltavan föhn-tuulen ansiosta Akureyrissä päästään joskus jopa hellelukiin. Kun tuuli kääntyy pohjoiseen, se tuo Jäämereltä kylmiä sadekuuroja vuonon pohjukkaan.

Syksy voi olla leuto ja aurinkoinen. Syyskuun puolivälissä lampaat haetaan tuntureilta ja erotellaan omistajilleen kuin porot Lapissa.

Paisteiset kesäpäivät ovat lisääntyneet ilmastonmuutokset myötä Reykjavíkissa.

Kovan tuulen saattamana sade saattaa tulla vaakasuoraan. Kerran etelärannikolla näin ilmiön, johon Suomessa ei törmää: kymmenissä, tosin pienissä, putouksissa vesi kääntyi takaisin ylöspäin, kun myrskytuuli iski päin kalliojyrkäntettä.

Matalapaineet tuovat sateita juuri lounaassa sijaitsevaan pääkaupunkiin. Rintama kuivuu, kun se ylittää saaren ylämaan. Ilman laskeutuessa alas syntyy föhn-tuuli, joka kesällä lämmittää pohjoisen ja idän alueita yli 20 asteen. Pohjoistuulella pohjoisessa on kylmää ja sateista, etelässä kuivaa mutta viileää – Reykjavíkissa päästään harvoin yli 20 lämpöasteen.

Pohjoisen pääkaupungin, Akureyrin, asukkaat kiusoittelevatkin reykjavíkilaisia, koska heillä kesällä on lämmintä ja talvella on lunta. Pääkaupungissa taas kärsitään usein sateisesta ja koleasta kesästä ja leudosta, lumettomasta talvesta.

Vaihtelu virkistää?

Olen kokenut Islannin kaikki vuodenajat, myös todella pitkän Reykjavíkin syksyn, jonka väliin mahtui parin viikon kesä ja vielä lyhempi talvi. Lämpimimmät kesäpäivät, 26 astetta, olen nauttinut Akureyrissä pariin otteeseen, kylmin lukema, -23, taas oli marraskuussa 1981 Mývatnilla, 100 kilometriä itään Akureyristä.

Molemmat lukemat edustavat ääripäitä, sillä vuoden aikana lämpötila vaihtelee Islannissa huomattavasti vähemmän kuin Suomessa: kesäisin on viileämpää ja talvisin selvästi leudompaa, jolloin Reykjavíkin lämpötila sahaa useimmiten +10 ja -5

asteen välissä. Pohjoisessa, luoteessa ja idässä on muuta maata hieman kylmempää.

Mieleenpainuvimman ääri-ilmiön koin Pohjois-Islannin Dalvíkissa tammikuun puolivälissä 2001. Lunta oli satanut puolisen metriä, ja laskettelukeskuksen porukka veti pyynnöstäni ladun kaupungin liepeille. Sivakoin illalla kierroksen, kun sää kerrankin suosi: oli lähes tyyntä ja -10 astetta. Haaveilin huomisen hiihdosta talviauringon paisteessa, mikä on Islannin parasta talviherkkua lämpimässä vedessä uimisen ohella.

Kun aamulla katsoin lämpömittarin näyttävän nolaa, tuli kiire suksille ennen lumen nuoskautumista. Ensimmäisten kilometrien jälkeen latu alkoi pettää. Palasin kotiini ja tuijotin lämpömittaria, joka näytti 10 astetta plussaa! Päätin vaihtaa hiihdon uimiseen. Lähtiessäni uimalaan vilkaisin uudelleen mittaria. Nyt elohopea oli noussut 15 asteeseen.

Kun kävelin uimalaan, ilma tuntui keväiseltä. Suuni loksahdi auki, kun kuulin, että uimalan virallinen mittari osoitti 19,5 astetta. Kassa naurahti ja kertoi, että vuonolaakson pohjukassa lämpötila oli kivunnut 21 asteeseen. Vielä 12 tuntia sitten oli ollut 30 astetta kylmempää!

Iltautisissa kerrottiin, että Itä-Islanti oli sinä päivänä ollut Euroopan lämpimin paikka. Siellä oli mitattu 23,4 astetta, kun Kanarian saarilla oli päästy vain 22 asteeseen. Syynä talviseen ”helleaaltoon” oli kapea suihkuvirtaus, joka oli lähtenyt Floridasta ja pyyhkäissyt Islannin yli.

Vastapainoksi koin helmikuussa 10 päivän pakkasjakson, kun lämpömittari jökötti itsepintaisesti -11 asteessa. Tilanne

Golf on suosittu laji: saarella on yli 50 kenttää. Jotkut pääkaupunkiseudun kentät pidetään auki vähälumisena talvena. Viheriötä kierretään Hamarin hotellin kentällä Länsi-Islannissa toukokuussa 2019.

Islannin uimalat pidetään auki talvisinkin aamusta iltaan. Lämpimässä vedessä on hyvä kuntoilla tai vain rentoutua ja tulla pakoon pakkasta ja lunta. Akureyrin uimala korvasi joulusaunan aattona 2004.

Islannin pohjoisin kaupunki, Siglufjörður, oli 100 vuotta sitten sillinpyynnin keskus, jonka satamaa suomalaisetkin alukset käyttivät tukikohtanaan. Sillimuseo toukokuussa 2014.

Etelärannikolta löytyisi upeita mustan hiekan uimarantoja, mutta ne eivät houkuttele auringonottoon kesälläkään.

oli niin poikkeuksellinen, että moni muukin oli käynyt epäuskoisena koputtelemassa mittariaan – pakkanen kun kestää tavallisesti korkeintaan päivän tai kaksi.

Talvimyrskyn kourissa

Muutaman kerran vuodessa, erityisesti talvella, Islantia koettelevat rajut myrskyt, joissa tuulennopeus voi nousta yli 35 ja jopa 50 metriin sekunnissa. Karulla ja lähes puuttomalla saarella tuuli pääsee tuivertamaan esteettömästi.

Viime vuosikymmenen hurjin myrsky iski Islantiin joulukuussa 2019. Se yltyi puuskissa hirmumyrskyksi, jossa nopeus nousi 50 metriin sekunnissa ja joka repi kattoja, runteli talleja ja katkoi sähköpylväitä. Tuuli tempasi mukaansa nyrkinkokoisia kiviä, jotka rikkoivat ikkunoita. Lisäksi saaren pohjoisosiin tuiskutti lunta kymmeniä senttejä, mikä aiheutti lumivyöryvaaran vuonoja reunustavilla tuntureilla.

Toisinaan tuiverrus saattaa jatkua päiväkausia. Yhden sellaisen koin Dalvíkissa, joka sijaitsee vuonoan rannalla. Napa-alueelta vyöryi viisi vuorokautta arktista ilmaa ja lunta pyrytti 30–35 metriä sekunnissa.

Olin totaalissa motissa: tiet olivat tukossa, lennot peruttiin eivätkä laivat uskaltaneet merelle. Hätätapaukset, kuten sairaalakuljetukset, hoidettiin moottorikelkoin. Kaupassa käväisy oli lähinnä konttaamista. Kun tuiverrus vihdoin laantui, autoni katosta näkyi vain antennin varsi. Jouduin lapioidaan kaksi tuntia saadakseni kärryn kinoksista kaupungin pääkadulle.

Islanninhevoset ovat laitumella vuoden ympäri. Ne kasvattavat suojakseen paksun talviturkin. Myrskyllä ahterit käännetään tuulta vasten. Kuva Akureyrin läheltä.

Lumituiskut ovat yleisiä, ja ne tuovat oman jännityksensä liikenteeseen, kuten tässä Reykjavíkin sisääntuloväylällä. Onneksi useimmat paikalliset osaavat varautua keuhkoon keliin, mutta vuokra-autolla liikkuvia turisteja joudutaan usein pelastamaan kinosten keskeltä.

Kohtalon käsissä

Kerran 80-luvulla pääsiäisenä lähdin bussilla Reykjavíkista taapaamaan tuttavaperhettäni Snaefellsnesin niemelle, kun lumimyräkki iski kesken tavallisesti kahden tunnin taipaletta. Nyt reissu vei yli yhdeksän tuntia – oli siinä täsmällisyyteen tottuneella Suomi-pojalla ihmettelemistä.

Perillä isännät vain hymyilivät: tällaista sattuu Islannissa! Myrskyjen mutta etenkin tulivuortenpurkausten ja maanjäristysten iskemistä tai tuhoja on vaikea ennakoida, joten saarelaiset ovat oppineet ottamaan vastaan tyynesti sen, minkä luonto antaa.

Mieleeni on painunut näky, kun pieni hevoslauma seisoi lumimyrskyssä talviturkki pörhössä ja hännät tuulta vasten odottaen sään tyyntymistä. Näyssä kiteytyi islantilainen sitkeys ja toivo siitä, että kyllä kaikki vielä järjestyy – Petta reddast. Sanonnassa on paljon samaa kuin presidentti Koiviston kiperässä paikassa käyttämä ”Kyllä se siitä”. Toinen usein toistettu sanonta kuuluu Kemur i ljós. ”Asia tulee valoon” tai ”Se selviää aikanaan”.

Molemmat sanonnat kuvaavat hyvin islantilaisten kohtalonuskoa: jos myrsky riehuu, tulivuori purkautuu tai maanjäristys runtelee, sille ei voi mitään. Eikä sitä ainakaan kannata muurehtia etukäteen.

Me Suomessa olemme tottuneet siihen, että elämä on vakaa ja huomisen sääennuste pitää riittävän tarkasti paikkansa. Kuitenkin ilmastonmuutoksen myötä myrskyt ja nopeat säätilan vaihtelut ovat lisääntyneet. Meitäkin, ainakin eteläisessä Suomessa, saattavat odottaa Reykjavíkin kaltaiset talvet, kun lunta tulee kerralla paljon mutta se sulaa seuraavan päivän vesisateessa.

Ja muuttuuko myös luonteemme, kun huomina käy arvaamattomaksi?

Pahimmat tuiskupaikat ovat ylänköjen kautta kulkevilla tieosuuksilla. Helmikuussa 2022 tietä yritettiin pitää auki järeällä kalustolla Reykjavíkin ja Selfossin välillä.

Avoimelta mereltä puhaltava kostea ilma tuo runsaita lumisateita Reykjavíkiin. Seuraavien päivien vesisateet ja +10 asteen lämpötila hävittävät kinokset tehokkaasti – osittain tämän takia katuja aurataan harvoin.

Sukuseuran perustajajäsen Olli Parviainen 1933 – 2025

Sukuseuran perustava kokous pidettiin Kuopiossa Puijolla 1.7.1956. Olli oli kokouksessa mukana. Hän oli silloin juuri täyttänyt 23 vuotta.

Sukuneuvostossa, siis sukuseuran hallituksessa, Olli toimi 37 vuotta, vuoden 1962 sukukokouksesta aina vuoteen 1999. Tästä ajasta 9 viimeistä vuotta Olli toimi sukuseuran esimiehenä (hallituksen puheenjohtajana). Sukuseuran kunniapuheenjohtajaksi Olli valittiin 2002 Joensuussa pidetyssä sukukokouksessa.

Olli oli mukana suunnittelemassa sukuseuralle vaakunaa. Se valmistui ja hyväksyttiin 1984 sukukokouksessa. Hän lahjoitti sukuvaakunan oikeudet sukuseuralle vuonna 2002.

Parviaisten Parissa -lehteä alettiin vuosittain toimittaa vuodesta 1993 alkaen Ollin ollessa sukuseuran esimiehenä. Nyt saamme lukea sukulehteä numero 42.

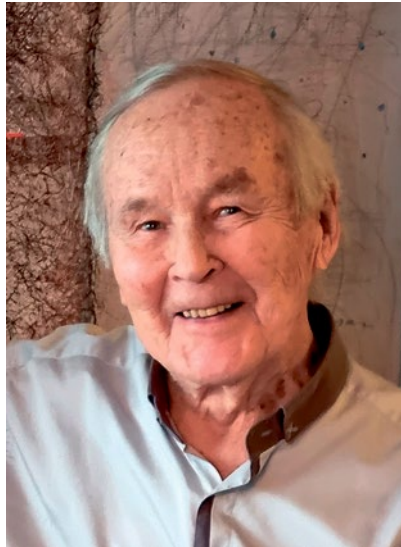
Vuoden 1986 sukukokouksessa päätettiin Parviaisten ensimmäisen sukukirjan toteuttamisesta. Olli huolehti esimiehenä, että *Parviaisten suku 1* -kirja valmistui suunnitelman mukaisesti kolmessa vuodessa. Se oli alku sukukirjoille, joita on valmistunut kaksi lisää. Sukukirja 1 sai kunniamaininnan ja kaksi viimeisintä kirjaa on valittu vuoden parhaiksi sukukirjoiksi Suomessa.

Parviaisten suku 3, Par sattoo vuotta Savon Parvijaisia -kirjan aineistoa koottaessa Ollin panos oli merkittävä. Kirjassa kerrotaan ansiokkaasti Ollin isovanhempien Aaro Parviaisen perheen ystävän taidemaalari Juho Rissanen työstä perheen asuinsijoilla Nilsissä. Olli hankki kirjaa varten myös arvokkaat Juho Rissanen taulujen *Lapsuuden muisto* ja *Karvarit* käyttöoikeudet Budapestin taidemuseosta ja Ateneumista.

Tutustuin Olliin ensimmäisen kerran vuonna 1993 kun sukuseura teki laivamatkan Pietariin. Tapasimme siellä Pietarin Parviaisia. Hyvien sikäläisten arkkitehtisuhteidensa ansiosta Olli oli saanut sukukokouspaikaksi loisteliaan arkkitehtien talon, palatsin. Tuo oli monella tapaa ikimuistoinen sukumatka. Tapasin sen jälkeen Ollin ja Hannan Savon sukukirjan tekemisen puitteissa, sukuseuran kokouksissa ja joskus vain vierailuilla toistemme luona.

Pari vuotta sitten sain Paulan isänsä Ollin elämänvaiheista koostaman hienon kirjan luettavakseni. Heti tuli ajatus saada tehdä sukuseuran *Parviaisten parissa* -lehteen (2023) artikkeli kirjan pohjalta. Koostimme Paulan kanssa lehteen 6-sivuisen artikkelin. Oli hyvin mieluisaa lukea ja koota yhteen Ollin niin moninaisia elämänvaiheita. Monta mielenkiintoista asiaa ja elämänvaihetta jouduimme kuitenkin jättämään pois lehtijutusta.

Viimeisen kerran tapasimme Ollin toissakesänä Savonlinnassa Parviaisten sukukokouksessa ja -juhlassa sekä laivaristeilyllä. Ollista jää vain hyviä mieluisia muistoja.

Muistokirjoitus Helsingin Sanomissa

Arkkitehti Olli Juhani Parviainen kuoli Helsingissä 20. kesäkuuta 2025. Hän oli 91-vuotias, syntynyt Nilsissä 23. kesäkuuta 1933.

Parviainen vietti lapsuutensa Kuopiossa. Kuopion lyseossa kasvoi sodanjälkeisen Suomen lahjakasta rakentajajoukkoa, ja poikaluoan kavereihin säilyi yhteys viimeisiin aikoihin asti. Luokkakavereista neljä pääsi Helsinkiin Polille eli Teknilliseen korkeakouluun opiskelemaan arkkitehtuuria. Parviainen oli yksi heistä, ja hän aloitti opinnot armeijan jälkeen 1953.

Kuopiosta Parviainen löysi myös elämäkumppaninsa Hannan (o.s. Turunen), ja äitiensä päivänä vuonna 1958 solmittu avioliitto oli elämän peruspilari 67 vuoden ajan.

Arkkitehtuuritoimisto Olli Parviainen Ky:n hän perusti yhdessä puolisonsa kanssa vuonna 1962. Nuoren arkkitehdin luotasaama toimisto kasvoi ja kansainvälistyi nopeasti.

Toimistossa on aina ollut myös ulkomaalaisia arkkitehtejä töissä, ja se palveli myös ulkomaisia asiakkaita: Ruotsin Halmstadiin 1965 suunniteltu Nordiskafiltin pääkonttori oli Pohjoismaiden ensimmäinen avokonttorirakennus ja sai mediahuomiota Suomessakin. Neuvostoliittoon toimisto suunnitteli 1970- ja 1980-luvuilla sairaaloita ja hotelleja sekä Kostamuksen kaivoskaupungin yleissuunnitelman.

Parviainen muutti toimiston Parviainen Arkkitehdit -osakeyhtiöksi 1992. 1990-luvun lamassa rakentaminen Suomessa loppui kuin seinään. Toimisto selvisi pitkäkestoisten projektien, Messukeskuksen ja Sinebryhoffin panimon, ansiosta. Uusia töitä tuli myös ulkomailta, juuri itsenäistyneistä Kazakstanista ja Ukrainasta.

Ympäri maailman ulottuneilla työ- ja ystävyys-suhteilla oli Parviaisen elämässä iso rooli, mistä kertovat myös sadasta maastapassiin kertyneet leimat.

Valoisuudestaan tunnettu suunnittelija ja toimitusjohtaja jäi eläkkeelle vuonna 2002. Vaikka vetovastuu siirtyi seuraavalle osajaajakopulvelle, pidetty johtaja oli tuttu näky toimistolla Ruoholahdessa ja vakiovieras Ollan juhlissa. Toimisto muutti nimensä Arkkitehtitoimisto Olla Oy:ksi vuonna 2023. Panu Ollinpoika jatkaa hallituksen puheenjohtajana.

Perhe oli Ollin elämässä tärkeä, suhteet lapsiin ja lastenlapsiin olivat läheiset. Juhannuksia juhlittiin usein Ollin syntymäpäivien merkeissä Snappertunan kesämökillä. Valmistelut olivat jo pitkällä 92-vuotissyntymäpäiväjuhliin, kun matka nopeasti katkesi muutaman päivän kestäneeseen keuhkokuumeeseen.

Olli sai lähteä samalla keskikesän hetkellä kuin oli saapunutkin: juhannusyönä. Viimeiseen asti hän huolehti rakkaistaan – vielä kuolinvuoteellaan hän totesi, että muistakaa hoitaa lippu puolitankoon, kun en nyt itse pääse sitä laittamaan.

Teuvo Parviainen

*Paula Parviainen, Panu Parviainen, Terhi Isokuortti
Olli Parviaisen tytär, poika ja kollega*

Sukuseurojen keskusliiton kuulumisia

Teksti ja kuvat Teuvo Parviainen

Sukulaisten jäljillä

Sukuseurojen Keskusliitto ja Sukuviesti-lehti järjestivät Sukulaisten jäljillä -tapahtuman 16.11.2025 Espoon Leppävaarassa Sellon kirjastossa.

Suvut yhteisönä. Sukuseurojen Keskusliiton varapuheenjohtajan Kaisa-Leena Välipirtin aiheena oli Suvut yhteisönä. Sukuyhteisöt voivat rakentua ja muodostua monin eri tavoin. Sukunimi on yleisesti ollut lähtökohtana. Sukuyhteisö voi muodostua myös esim. suvun asuinpaikkakunnasta, taloon tai henkilöön liittyvästä rajoitetummasta joukosta.

Nykypäivänä sukuyhteisö nähdään yleensä monipuolisempana. Myös ulkomaisia sukuja on Suomessa tänä päivänä yhä enemmän. Sukuseurojen Keskusliitossa ei ole vielä yhtään maahanmuuttajataustaista sukuseuraa, vaikka Suomessa on runsaasti ulkomaalaisia sukuja.

Suomalaiset heimot oli Suomen Kotiseutuliiton toiminnanjohtajan Teppo Ylitalon esityksen aiheena. Aihe liikkui paljon pohjalaisuuden parissa, puukkojunkkareita unohtamatta. Mielenkiintoisesti esityksessä pohdittiin myös kotiseutukäsitettä. Kotiseudun voi ymmärtää ja kokea itselleen eri elämän vaiheissa monella tavalla.

”Kotiseutu on maisemien ja muistojen yhdistelmänä muodostuva henkilökohtainen kokemustila, joka herättää tuttuuden ja kotoisuuden tunteen, niin sanotun kotiseututunteen.” (Sulevi Riukulehto & Timo Suutari 2016)

Ylitalo kertoi suomalaisuuden ja kansallisaatteen synnystä, joka sai alkunsa Pohjanmaalta. Suomen sivistyneistö oli silloin ruotsinkielistä. Snellmanin mukaan sivistyneistö piti kansallistaa eli yhtenäistää ja kansa piti sivistää. Topelius sitä vastoin oli sitä mieltä, että suomalaisia ei pi-

dä yhtenäistää, vaan kansa on organismi, jossa osat eli eri ”heimot” toimivat yhteen.

Sukututkimuksen historia oli Suomen Sukuhistoriallisen yhdistyksen toiminnanjohtaja Kari-Matti Piilahden esityksen aiheena.

Kari-Matti kertoi seikkaperäisesti mm. mitkä asiakirjat ovat myöhemmin mahdollistaneet myös sukututkimusta. Voudintilit olivat varhaisimmat yhtenäiset asiakirjat 1500-luvulla. Kirkonkirjojen alku Suomessa ajoittuu 1640-luvulle. Pappissukujen tietoja oli kerätty toki aiemmin. Aatelissukuja tunnetaan paremmin myös aiemmilta ajoilta. Genealogia Sursilliana julkaistiin 1850 (E.R. Alcenius) Aatelissukujen tutkimusta tehtiin Suomessa 1800-luvulla ja myöhemmin vuosisadan loppuosalla myös aateliittomien sukujen tutkimusta (Sukukirja I-II, Axel Bergholm). Suomen Sukututkimusseura perustettiin vuonna 1917.

Sukuseuroja alettiin Suomessa perustaa 1920-1930-luvuilla. 1970-luvulla sukututkimus ”talonpoikaistui”, järjestettiin sukututkimuskursseja, Juuret TV-sarja tuli 1977. Suomen Sukututkimusseura järjesti ensimmäiset sukututkimuspäivät 1978. ATK ohjelmistoinen tuli käyttöön myös sukututkimuksessa 1980-luvulla ja internet 1990-luvulla, mm. HisKi sukututkimuspalvelu verkossa. 2000-luvulla tuli käyttöön Kansallisarkiston digitaaliset aineistot. Silloin tarpeellisenä nostettiin esille myös sukututkimukseen liittyvä juridiikka ja julkaistiin sukututkimuksen käytännönsäännöt. DNA-tutkimus on tänä päivänä sukututkimuksen apuna. Sukututkimus on siirtynyt paljolti verkkoon. Tämän vuoksi myös tietosuojan huomioonottaminen on tullut tärkeäksi.

Sukuseurojen keskusliiton varapuheenjohtaja Kaisa Leena Välipirtin aiheena oli suvut yhteisönä.

Suomen Sukututkimusseuran varapuheenjohtaja Tomi Ahoranta esitteli digitalisaation ja tekoälyn mahdollisuuksia.

Suomen Kotiseutuliiton toiminnanjohtaja Teppo Ylitalon aiheena olivat Suomen heimot.

SSHY:n toiminnanjohtaja Kari-Matti Piilahti kertoi kiinnostuneille kuulijoille sukututkimuksen historiasta.

Digitalisaation ja tekoälyn mahdollisuuksia sukututkijalle avasi Suomen Sukututkimusseuran varapuheenjohtaja Tomi Ahoranta.

Kansallisarkiston aineistoa on tekoälyn avustuksella mahdollista tutkia yhä monipuolisemmin. Tekstitunnistuksessa tekoäly on mahdollistanut pääsyn lukemaan ja ymmärtämään vanhoja historiallisia tekstejä ja asiakirjoja. Tekoälyn kielimallit kehittyvät koko ajan. Tomi Ahoranta havainnollisti esim. vanhan käsin kirjoitetun ruotsinkielisen asiakirjan tekstintunnistusta ja kyseisen tekstin käännöstä suomeksi tekoälyä käyttäen.

Ahoranta jakoi linkkivinkkejä sukututkijoille:

- **Hiski tietokanta** <https://hiski.genealogia.fi/>
- **SukuHaku** <https://sukuhaku.genealogia.fi/>
- **Henkikirjahaku** <https://henkikirjahaku.genealogia.fi/>
- **Tuomiokirjahaku** <https://tuomiokirjat.kansallisarkisto.fi/>
- **Sisältöhaku-demo** <https://sisaltöhaku.demo.kansallisarkisto.fi/>
- **Tekstintunnistusapuri** <https://huggingface.co/spaces/Kansallisarkisto/Multicentury-HTR-Demo>

Sukulehtikilpailu

Sukuseurojen Keskusliiton ja Sukuviesti-lehden järjestämässä sukulehtikilpailuissa vuoden 2024 lehdistä ensimmäisen palkinnon sai Lilja-sukuseuran Viesti-lehti, toisen palkinnon sai Väänästen Sukupuu-lehti ja kolmannen palkinnon sai Heiskaset-lehti. Kunniamaininnan sai Virolahden Tulkit -lehti.

Sukulehtien arvioinnin olivat tehneet toimittaja Marko Wahlström Mänttärin suvun Niinipuu lehdestä ja Maija Parviainen Vantaan Sukututkijat/Sukuri-lehdestä. Parviaisten sukuseuran lehti ei tällä kertaa osallistunut sukulehtikilpailuun.

Sukuseurojen Keskusliitto ry:n sääntömääräinen syyskokous 16.II.2025

Kokouksessa mm. hyväksyttiin vuoden 2026 toimintasuunnitelma ja talousarvio. SSK:n puheenjohtajaksi vuodeksi 2026 valittiin Teuvo Parviainen, Parviaisten Sukuseura ry.

Sukulehtikilpailuun osallistuneet lehdet: voittaja oli Lilja-sukuseuran Viesti, oikealla Väänästen Sukupuu-lehti ja Heiskaset-lehti.

Sukulehtikilpailun palkitut. Vas. Erkki Tulkki ja Marjo Hirvonen Virolahden Tulkit -sukuseurasta, Pentti Väänänen Väänästen Sukupuu -lehdestä, Kaija Kainulainen Lilja-suvun sukuseuran Viesti-lehdestä, Liisa Kosonen ja Perttu Kähäri Heiskaset-lehdestä sekä tuomaristoon kuuluneet Maija Parviainen ja Marko Wahlström.

Sukuviesti-tarjous

Sukuseurojen Keskusliiton jäsenyhdistysten, kuten Parviaisten Sukuseura, jäsenille Sukuviestin vuosikerta 35 €/printti (norm. 47 €) tai 20 €/digi (norm. 25 €). Jäsenyhdistysten yli 10 vuosikerran yhteistilaukset 25 €/printti.

Sukuviesti on Sukuseurojen Keskusliitto SSK ry:n julkaisema, viisi kertaa vuodessa ilmestyvä sukuseurojen, sukututkimuksen, historian ja kulttuurin aikakauslehti.

Sukuviestin tilaukset: toimisto@suvut.fi tai suvut.fi/sukuviesti

Sukumme eilen, tänään ja huomenna.

Valokuvia Hanna Parviaisen huvilalta

Sukuseura sai viime keväänä Ruotsista lahjoituksena valokuva-albumin, joka sisälsi kuvia kauppaneuvos Hanna Parviaisen – ja Wivi Lönnin – elämästä Muurutjärven huvilalla. Lahjoittajana oli Auvikki Hogervorst, jolle albumi oli tullut äitinsä Mirjamaija Mikkolan perinnön mukana. Lahjoittaja toivoi, että Parviaisten Sukuseuran arkistossa valokuvat olisivat tallessa tulevaisuudessakin.

Auvikin äiti oli Rautatiekirjakauppa Oy:n pitkäaikaisen toimitusjohtaja Akseli Kinnusen tytär. Akselin äiti taas oli Maria Parviainen, jonka puoliso oli Lennart (Leonard) Kinnunen. Perhe on esitelty Karjalan sukukirjan taulussa 901. Akseli ja Hanna olivat pikkuserkkuja. He tunsivat toisensa ilmeisesti kohtalaisen hyvin ja pitivät yhteyttä Hannan kuolemaan saakka.

Mirjamaija Mikkola kirjoitti päiväkirjaa miltei koko elämänsä ajan. Yhdessä niistä hän teini-ikäisenä kuvaa automaattikaa perheensä kanssa Hannan huvilalle. Tarkoituksena oli onnitella Hannaa tämän 60-vuotispäivänä. Hanna ei kuitenkaan ollut kotona vaan oli lähtenyt jonnekin muualle, kun oli niin vaatimaton, ettei halunnut viettää juhlapäiväänsä. Tätä teini-ikäinen kunnioituksella ihmettelee.

Sivun kuvat ovat tästä lahja-albumista.

Parviaisten Sukuseura ry:n hallitus

15.6.2024 alkaen

sihteeri ja jäsentiedot: parviaistensukuseura@gmail.com

PUHEEN- JOHTAJA

Mikko Parviainen
Peltokuja 7
71160 Riistavesi
044 351 9333, mikko.juhani.
parviainen@outlook.com

VARAPUHEEN- JOHTAJA

Heikki Parviainen
Kiljanderinkatu 15
40600 Jyväskylä
0400 318 106
hessu.parviainen@gmail.com

JÄSENET

Teuvo Parviainen
Järvenpääntie 501
07170 Pornainen
040 152 0162, teuvo.olavi.
parviainen@gmail.com

Jukka Parviainen
Mustantie 15
73320 Nilsia
0400 253 923,
jvt.parviainen@gmail.com

Helena Pirinen
Rajakatu 11 A 1
70600 Kuopio
050 329 4616
helena.pirinen@pp.inet.fi

Jouko Parviainen
Kuusiharjunkatu 27
20660 Littoinen
0400 646 968
jopa515@hotmail.com

Tea Seppälä
Nummenkatu 9 A 3
33820 Tampere
050 303 6673
tea.seppala@gmail.com

Markku Piironen
Norotie 8 E 51
01600 Vantaa
040 351 1718
markku.piironen@fingrid.fi

VARAJÄSENET

Anne Weltner
Järvenpääntie 501
07170 Pornainen
040 765 9681
anne.c.weltner@gmail.com

Sointu-Sisko Parviainen
Alhokallionkatu 11
60320 Seinäjoki
0400 190 179,
ssparviainen@gmail.com

Marita Parviainen
sihteeri, jäsenasiat
Peltokuja 7
71160 Riistavesi
044 592 8697
parviaistensukuseura@gmail.com

Leena Parviainen
Kiljanderinkatu 15
40600 Jyväskylä
040 572 3376
leena.m.parviainen@
gmail.com

Jarmo Tolvanen
Koitelinkoskentie 177
90900 Kiiminki
046 851 1281
jarmo.tolvanen@pehutec.com
jarmo.tolvanen@pp.inet.fi

Teuvo Parviainen on myös Sukuseurojen Keskusliiton puheenjohtaja.

Parviaisten suku 1

Kari-Matti Piilahti, 1999

Kirjassa kuvataan Parviaisten vaiheet 1500-luvulta isoonvihaan asti 1700-luvulle. Lähtökotina oli Soisalon saari, jossa asui 16 Parviaisten ruokakuntaa 1500-luvun puolivälissä. Sieltä suku hajaantui Pohjois-Savoon, Pohjois-Karjalaan, ylipäänsä pohjoiseen Pudasjärveä myöten, yksi joukko myös Pohjanmaalle Soiniin.

Parviaisten suku 2. *Parvviisii*

Toimittanut Maija Parviainen, 2005

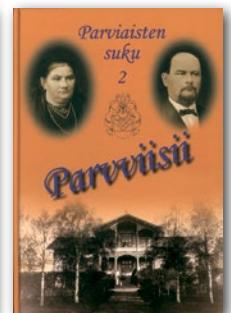
Parviaiset Pohjois- ja Raja-Karjalassa 1700-luvulta 1900-luvun alkuun. *Parvviisii*-kirja on laaja teos Parviaisten karjalaisista sukuhaaroista. Kari-Matti Piilahden, Marjatta Bellin ja Tuula Kiisen kirjoittamista ajan ja elinolojen kuvauksista saa monipuolisen kuvan elämästä 1700–1900-lukujen välisenä aikana.

Parviaisten suku 3. *Par sattoo vuotta Savon Parvijaisia*

Mikko Parviainen ja Teuvo Parviainen, 2011

Savon Parviaiset on tyypillinen itäsuomalainen suku, josta löytyy maaseutuväestön koko kirjo. Esivanhemmissamme on talollisia, torppareita, loisia ja piikoja sekä renkejä. Parviaiset ovat olleet omalla tavallaan ja panoksellaan mukana Savon historiassa. Sodot ja nälkävuodet ovat aiheuttaneet meillekin surua ja kärsimystä.

 Kirjoja voi tilata Mikko Parviaiselta, katso yhteystiedot.
Hinnat jäsenille, sukukirja 1: 45 €, sukukirja 2: 70 € ja sukukirja 3: 60 € + postikulut. Kirja lähetetään postiennakolla.

Onnekasta vuotta 2026 Parviaisille!